

PIEPMOES EN DE VLINDER.

(Veurleesverhael van Sietske Bloemhoff)

Op een mooie meimorgen stapt Piepmoes zien kesteel uut en de tuun in. Daor staon de bloemen mooi te bluuien. Now en dan blift Piepmoes even staon om ze es wat beter te bekieken. Wat een prachtige kleuren hebben die bloemen toch. Om him henne goonst et van de bi'jen, vliegen en hommels. Hier en daor zit een herenhoentien noflik wat in et zunnegien te sloemereren. Now en dan flodderen d'r vlinders om Piepmoes henne. Zi'j hebben, krek as de bloemen, alderhaande kleuren. In de bos kwetteren de voegels dat et een lust is.

"Tjonge, jonge, wat een uitgezochte dag," daenkt Piepmoes. "Wel wat eers as van de winter. Doe laggen d'r hier ja overal hoge sni'jdunen. Prachtig heur, daor niet van, mar in 't laest hej' daor je nocht wel een keertien of!"

As Piepmoes zien tunegien rond west het besluit hi'j om een aentien de bos in te gaon. Wie wet komt hi'j dan wel iene van zien vrunden tegen. Jim weten wel, et roodbossien, de gele gouwe of de doeve.

"Mar veul kaans he'k niet," mient de moes. "De voegels zullen wel drok in de weer wezen mit et maeken van nussies. Wie wet kan'k ze daor nog wel even bi'j helpen."

Nao een posien zicht hi'j de gele gouwe en et roodbossien. Wat hebben die et drok! Ze vliegen an en van mit takkies en roegte de bomen in. Daor hebben ze allebeide een mooi plakken vunnen waar ze heur nussies bouwen.

"Hoj, Piepmoes," roepen de voegels. "Koj' oons helpen? Dat komt oons wel goed uut!"

Piepmoes begint vot-en-daolik te togen. Van alles zocht hi'j bi'j mekeer. Takkies, grössies, stokkies mos, veren en haorties. Piepmoes legt alles mooi op staepelties, dan kun de voegels zels uutzuken wat ze hebben willen. Et roodbossien maekt zien nussien een stok kleinder as de gele gouwe. Hi'j maekt et haost op de grond tussen wat strukies in. De gele gouwe nusselt wat hoger. Hi'j maekt zien nust tussen een peer toeken, daor hangt et aenlik an vaaste.

Now Piepmoes de beide voegels helpt schöt et wark ommeraek op. As de nusten klaor binnen be-daanken de vrunden Piepmoes.

"Daank-je-wel, Piepmoes," sjilpen ze, "kom dommiet mar gauw es weer, dan kuj' oonze eigies zien en laeter vanzels oonze jonge voegelties. Wat zal dat weer een gezellige boel wodden. Ie bin van hatte welkom, heur."

Dan schosselen de beide voegels heur lekker te plak in heur nussies en waachten daor elk op heur eigies.

Piepmoes lopt veerder de bos in. As hi'j al een aentien uut de buurt van de voegels is, zicht hi'j inienend wat. Op de grond ligt wat wits henne en weer te schudden. Et is Miep niet, die is veul groter as dit. En et is ok niet et witte puntien van de stat van Klaos de kaeter, dat kan hi'j ok wel zien. Mar wat is et dan wel?

Piepmoes gaot d'r hiel veurzichtig op of, ie weten ja mar nooit! As hi'j vlak bi'j et witte ding is zicht hi'j inienend wat et is. Op de grond ligt een mooie witte vlinder. Now en dan floddert hi'j mit de vleugels. De iene vleugel zicht d'r goed uut, mar mit de ere is d'r wat an de haand.

"Au, au," goelt de vlinder zachies. "Mien vleugeltien, mien vleugeltien. Dat dot me toch zo zeer. Zo kan'k nooit meer vliegen, wat moet ik now toch..."

Dan zicht de vlinder Piepmoes. "Wie bin ie toch," schrikt hi'j.

"Ik bin Piepmoes," zegt Piepmoes. "Ie hoeven veur mi'j niet bange te wezen, heur. Ik doe je niks. Mar wat is jow toch overkommen?"

"Mien linkervleugel is kepot," snokt de vlinder. "Ik zat zopas op die bloeme daorginderd, doe d'r iniened een katte an kwam. Hi'j leup om him henne te loeren en zag mi'j zitten. Ik vertrouwde et niet, dat ik vleug hadde weg. Mar niet hadde genoeg. De katte kwam mi'j nao en sleug mit zien klauwen naor mi'j. Wat was ik bange, Piepmoes. Ik perbeerde him te ontkommen, mar doe sleug hi'j weer mit zien klauwen en raekte mien linker vleugel. Zeer dat dat dee, za'k je vertellen. En krek doe'k docht dat hi'j mi'j hielendal te pakken had, klonk d'r een gekrijs en geraos boven oons! Een grote grieze voegel klapte mit zien vleugels en pikte mit zien snaevel in de kop en de stat van de katte. Allemachtig, wat schrok die katte. Hi'j leut mi'j gauw los en gong d'r vandeur, mit de voegel achter him an."

"Now," zegt de moes, "Dan heb ik wel in de gaten wie as dat weren. Die katte was zeker zwat, mit een witte punte an de stat."

De vlinder nikt van ja.

"Juust, dat docht ik al," zegt Piepmoes. "Dat is Klaos de kaeter. Die is altied lieke vervelend. Hi'j zit mi'j ok vaeke nao, dat aekelike beest. Mar die voegel, dat is vast ien van mien vrunden. Et moet de doeve wel west wezen, dat kan haost niet eers. Kiek, daor komt hi'j werempeld krek weer an!"

"Hoj, Piepmoes," koerkt de doeve. "Mar goed daj' hier niet eerder weren, want Klaos was weer es op oorlogspad. Ik zat mooi van et zunnegien te genieten, doe ik inienend Klaos achter disse vlinder an zag zitten. Mar hi'j zal dat de eerste tied wel laoten, want ik heb him best wat op et jak geven, die vervelende poedzak. Hi'j is jammerende en mierkende et huus in vleugen."

"Goed zo, doeve," zegt Piepmoes. "Wat een gelok dat ie hier krek weren. Heb ie je nussien soms al klaor?"

"Ae, wel nee je," antwoordt de doeve. "Dat kan ja nog wel. Een peer toekies hier en een peer toekies daor en klaor is mien nust. Et is vandaege vusen te mooi weer om me daor drok om te maeken. Mar hoe moet et now mit de vlinder? Stel dat d'r een ere katte in de bos komt. De vlinder kan nog niet vliegen, hi'j moet aenlik een peer daegen in de rust totdat de vleugel weer hielendal klaor is."

"Mar daor weet ik wel raad op," zegt Piepmoes. "Kom mar een peer daegen bi'j mi'j in de kost, vlinder, ik heb plak genoeg. Ik vien et nog gezellig ok, want mien vrunden bin alliend mar doende mit heur nussies en eigies en zo. Die hebben now toch gien tied veur mi'j. In mien tuun he'k genoeg bloemen mit lekkere hunnig veur je, kom mar gauw mit."

En zo gebeurt et. Piepmoes het een peer hiele gezellige weken mit de vlinder. As ze nao een schoffien veur et eerst mit 'n beidend de bos ingaon, hebben alle drie de voegels al eigies legd. Hoe as die d'r uut zien kuj' hieronder bekieken!